

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

Olsztyn, dnia 20 grudnia 2013 r.

Poz. 3751

ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE NR PN.4131.493.2013 WOJEWODY WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO

z dnia 19 grudnia 2013 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r., poz. 594 z późn. zm.) stwierdzam nieważność uchwały Nr XXVI-301/2013 Rady Miejskiej w Olsztynku z dnia 10 października 2013 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego fragmentu terenu położonego w obrębie geodezyjnym Sudwa „Obszar A” w gminie Olsztynek - w części dotyczącej § 17 ust. 3 pkt 11, § 18 ust. 3 pkt 12, § 19 ust. 3 pkt 9, § 20 ust. 3 pkt 11 i § 21 ust. 2 pkt 3 i 4.

Uzasadnienie:

Uchwałą, o której mowa na wstępie, Rada Miejska w Olsztynku uchwaliła miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego fragmentu terenu położonego w obrębie geodezyjnym Sudwa „Obszar A” w gminie Olsztynek.

W zakresie § 17 ust. 3 pkt 11, § 18 ust. 3 pkt 12, § 19 ust. 3 pkt 9 i § 20 ust. 3 pkt 11 uchwała podjęta została z naruszeniem prawa polegającym na przekroczeniu władztwa planistycznego.

Władztwo planistyczne gminy oznacza między innymi, że rada gminy może określać zasady kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu. Nie może ona sędować tych uprawnień na inny organ, ani tym bardziej przekazać przysługującej jej kompetencji do określenia tychże zasad innym podmiotom. Rada gminy nie może także upoważniać kogokolwiek do decydowania czy określone (projektowane) rozwiązania inwestycyjne odpowiadają ustalonym przez nią w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego zasadom (vide: wyrok NSA w Warszawie z dnia 6 kwietnia 2011 r. sygn. II OSK 124/11).

Zgodnie z treścią art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012 r., poz. 647 z późn. zm.) w planie miejscowym określa się obowiązkowo przeznaczenie terenów oraz ograniczenia w ich użytkowaniu. Podkreślić należy, że miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest aktem szczególnym, gdyż zawiera normy planowe tj. normy określające zamierzone do osiągnięcia cele. Pod pojęciem „przeznaczenia terenu” należy zatem rozumieć określenie na przyszłość celu, któremu ma dany teren służyć.

Przedmiotowy plan zagospodarowania przestrzennego w części zapisów wyżej wskazanych, nie wypełnia podstawowych wymogów ustawowych co do jednoznacznego przeznaczenia danego terenu. W uchwale dopuszczono, w całym obszarze opracowania planu, lokalizację dróg wewnętrznych niewyznaczonych w planie liniami rozgraniczającymi.

Mając na uwadze funkcję regulacyjną miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jego charakter prawa powszechnie obowiązującego, do którego tworzenia mają zastosowanie zasady techniki prawodawczej, a także skutkujący m. in. tym, że plan miejscowy może stanowić podstawę rozstrzygnięć w sprawach indywidualnych, uzasadnione jest twierdzenie, że o sprzeczności przedmiotowej uchwały we wskazanym wyżej zakresie, z treścią art. 15 ust. 2 pkt 1 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym przesądza już sam sposób zakodowania norm w uchwale, uniemożliwiający jednoznaczne określenie przeznaczenia terenów. Podkreślić należy, że przepisy zawarte w aktach prawa miejscowego, które wspólnie z regulacjami ustawowymi stanowią podstawę do dekodowania norm prawnych, podlegających konkretyzacji w ramach

procesów stosowania prawa, a tym samym w konsekwencji do ingerencji w sferę prawną osób będących adresatami działań administracji, powinny być redagowane w sposób czytelny i niebudzący wątpliwości interpretacyjnych (vide: wyrok WSA w Krakowie z dnia 16 czerwca 2008 r. sygn. II SA/Kr 407/08).

Plan miejscowy, będący aktem prawa miejscowego, ma zawierać normy określające konkretne przeznaczenie każdego odcinka terenu objętego daną regulacją bez podawania warunków, a także bez uzależniania tego przeznaczenia lub jego realizacji od jakichkolwiek zdarzeń przyszłych i niepewnych. Tego rodzaju warunki lub zastrzeżenia mogą się znajdować wyłącznie w przepisach odrębnych, które z woli ustawodawcy kształtują zagospodarowanie terenu łącznie z planami miejscowymi. Powyższa zasada rozciąga się odpowiednio na szczegółowe rozwiązania zawierane w planach zagospodarowania przestrzennego. Opiniowana uchwała, w zakwestionowanym zakresie, łamie tę zasadę wprowadzając przepisy otwarte, uzależniające sposób zagospodarowania terenów od późniejszych opinii, uzgodnień, zgód, warunków itp. różnych podmiotów biorących udział w procesie realizacyjnym, inwestycyjnym (vide wyroki: WSA w Krakowie z dnia 14 września 2007 r. sygn. II SA/Kr 559/07, WSA w Krakowie sygn. II SA/Kr 1148/07 i WSA w Gliwicach z dnia 16 listopada 2009 r. sygn. II SA/Gl 522/09).

Natomiast postanowienia § 21 ust. 2 pkt 3 i 4 uchwały są zbyteczne, a ponadto naruszają art. 31 ust. 1a pkt 1 i ust. 2 ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o ochronie zabytków i opiece nad zabytkami (Dz. U. Nr 162, poz. 1568 z późn. zm.), ponieważ zakres i rodzaj robót przy zabytku nieruchomym wpisanym do rejestru zabytków lub objętym ochroną konserwatorską ustala wojewódzki konserwator zabytków w drodze decyzji. W związku z tym, jeżeli kwestie związane ze współdziałaniem organów w administracyjnym procesie budowlanym związanym z zabytkiem lub innymi obiektami, zostały już kompleksowo uregulowane w aktach wyższego rzędu, to określenie tejże materii w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego jest bezprzedmiotowe. Powtórzenie regulacji ustawowych lub ich modyfikacja w akcie prawa miejscowego jest niedopuszczalne, gdyż trzeba się liczyć z tym, że powtórzony przepis będzie interpretowany w kontekście uchwały, w której go powtórzono, co może prowadzić do całkowitej lub częściowej zmiany intencji ustawodawcy.

Mając powyższe na uwadze, należało rozstrzygnąć jak w sentencji.

Na niniejsze rozstrzygnięcie nadzorcze przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Olsztynie, za pośrednictwem Wojewody Warmińsko-Mazurskiego, w terminie 30 dni od daty jego doręczenia.

Wojewoda Warmińsko-Mazurski
Marian Podziewski